

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **Město Krnov**, Hlavní náměstí 1, Krnov, zastoupeného Mgr. Josefem Tobiáškem, advokátem se sídlem Krnov, Hlavní náměstí 1a, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8645/15/5000-10470-702394 ze dne 20. 3. 2015, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 8645/15/5000-10470-702394 ze dne 20. 3. 2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 16.554 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Josefa Tobiáška, advokáta se sídlem Krnov, Hlavní náměstí 1a.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 5. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 8645/15/5000-10470-702394 ze dne 20. 3. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 8. 2014, č. j. 2550100/14/3200-04704-804176, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu ve výši 7.870.000 Kč (dále jen „odvod“) za porušení rozpočtové kázně, a rozhodnutí správce daně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se s některými námitkami v odvolání vypořádal obecnými formulacemi (**bod 1.**)

Žalobce dále nesouhlasil s posouzením jeho postupu při zadávání veřejné zakázky „Výstavba lokální infrastruktury Krnov – kasárna“, při které měl žalobce porušit zásadu transparentnosti, vyplývající z ustanovení § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni zadání veřejné zakázky (dále jen „ZVZ“), neboť porušení této zásady žalovaný řádně neodůvodnil (**bod 2.**)

Žalobce dále rozporoval závěr žalovaného o tom, že výdej dodavateli, jehož výběr nebyl proveden v řádně provedeném výběrovém řízení, je porušením rozpočtové kázně s postihem ve výši provedeného výdeje, tj. ve výši 7.870.000 Kč. Žalobce na základě změn ve výkazu výměr uzavřel s vybraným uchazečem dne 10. 8. 2009 dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo na provedení víceprací, kterými byla zvýšena cena o 1.831.283,40 Kč bez DPH a dne 20. 10. 2009 dodatek č. 2, jímž navýšil cenu o dalších 254.809,70 Kč bez DPH, neboť potřeba provedení demoličních prací byla zjištěna až v průběhu řízení o zadání veřejné zakázky. Výkaz výměr byl projektantem upraven teprve den před skončením výběrového řízení, proto žalobce nemohl obeslat uchazeče výběrového řízení a s ohledem na termín realizace a vypořádání dotace nepřicházelo v úvahu ani zrušení stávajícího zadávacího řízení a vypsání nového. Žalobce proto postup konzultoval s poskytovatelem dotace, tj. Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) a dohodl způsob řešení, tedy uzavření dodatku ke smlouvě o dílo s vybraným uchazečem. Cenu díla stanovenou dodatkem č. 1 za vícepráce, jež žalobce považuje za novou zakázku, ve výši 1.831.284 Kč bez DPH (tj. 26 % zakázky) hradil žalobce výlučně z vlastních finančních prostředků, nepoužil prostředky dotace (**bod 3.**).

Žalobce dále namítl překročení pravomoci úřední osoby, neboť žalovaný je zákonem zmocněn pouze k provádění kontroly čerpání dotace, nikoli ke kontrolování víceprací hrazených výlučně žalobcem (**bod 4.**).

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nedodržel termín realizace. Stavba měla být realizována do 31. 12. 2009, ale k předání a převzetí stavby došlo již 30. 11. 2009, tedy měsíc před stanoveným termínem (**bod 5.**).

Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného o porušení povinnosti předložit ministerstvu finanční vypořádání do 15. 2. 2010, což žalovaný posoudil jako porušení rozpočtové kázně a stanovil za to žalobci odvod ve výši 5 % z celkové částky dotace. Žalobce předložil ministerstvu podklady pro finanční vypořádání již 24. 5. 2010, a to na stanoveném tiskopisu včetně tabulky Vyúčtování a finanční vypořádání prostředků státního rozpočtu na financování akce (dále jen „tabulka“). Na upozornění ministerstva v březnu 2013, že v jejich dokumentaci chybí příloha (tabulka), žalobce zareagoval vstřícně a přílohu opětovně odeslal (**bod 6.**).

Závěrem žalobce nesouhlasil s tím, že by porušil stanovené podmínky závažným způsobem. I pokud by se porušení dopustil, jednalo by se pouze o méně závažné porušení rozpočtové kázně, jejichž důsledkem by nebyl odvod v celkové výši poskytnuté dotace (**bod 7.**).

Žalovaný namítl opožděnost žaloby, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 3. 2015 a žaloba byla Krajskému soudu doručena až 21. 5. 2015, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Dále navrhl zamítnutí žaloby.

Námitku nepřezkoumatelnosti považoval žalovaný za bezpředmětnou. Správní orgán má povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost však nelze interpretovat jako požadavek odpovědět na každou námitku, ale správní orgán může reagovat vlastním uceleným argumentačním systémem, což žalovaný učinil.

V ustanovení § 82 odst. 2 ZVZ je stanovena povinnost zadavatele uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku na takový předmět plnění a současně za takovou cenu, která byla uvedena v návrhu smlouvy vybraného uchazeče. Žalobce však uzavřením dodatku modifikoval rozsah předmětu plnění veřejné zakázky v rozporu s § 82 odst. 2 ZVZ a porušil zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 6 ZVZ.

Podle žalovaného byla státní moc uplatněna v mezích a způsobem stanovenými zákonem. Ustanovení § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) určuje, že správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu. Finanční úřady proto prověřují i to, zda byly dodrženy všechny podmínky, za nichž byla dotace poskytnuta. Na tom nic nemění ani skutečnost, že kontrolu prováděl poskytovatel dotace, nebo to, že žalobce hradil vícepráce z vlastních finančních prostředků.

K námitce dodržení termínu realizace žalovaný odkázal na část I. bod 3 Podmínek poskytnutí dotace, podle kterých splnění termínu realizace mělo být prokázáno nejen protokolem o předání a převzetí stavby, ale i podáním návrhu na vydání kolaudačního souhlasu, a to do 31. 12. 2009. Žádost o vydání kolaudačního souhlasu však žalobce podal až v březnu 2010, tedy po termínu realizace.

Žalobce rovněž porušil povinnost předložit ministerstvu podklady pro finanční vypořádání do 15. 2. 2010, neboť je – podle vlastního tvrzení – předložil až v květnu 2010.

Poskytovatel dotace v části I. Podmínek poskytnutí dotace stanovil závazné podmínky, jejichž porušení bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech a v podmínkách část II. stanovil méně závažné porušení sankcionované podle § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobce nedodržel podmínky v části I. bod 3 ohledně termínu realizace a v části II. bod 4 ohledně předložení podkladů pro finanční vypořádání a navíc porušil ustanovení § 6 ZVZ. Napadené rozhodnutí je proto podle žalovaného správné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 21. 11. 2013 dalo ministerstvo podnět k zahájení řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobcem. Dotace ve výši 7.870.000 Kč byla žalobci poskytnuta v roce 2009 na akci Výstavba lokální infrastruktury Krnov - kasárna. Na základě tohoto podnětu byla dne 10. 12. 2013 zahájena daňová kontrola, v rámci níž bylo zjištěno, že žalobce jako veřejný zadavatel vyhlásil výběrové řízení na zakázku realizace akce ve zjednodušeném podlimitním řízení. Dne 9. 6. 2009 odeslal výzvu k podání nabídek pěti zájemcům a zveřejnil ji na svých internetových stránkách. Lhůta pro podání nabídek byla stanovena do 25. 6. 2009 a jediným hodnotícím kritériem byla nabídková cena. S vybraným uchazečem, společností STRABAG a.s., byla dne 5. 8. 2009 uzavřena smlouva o dílo č. 841/SBDM/43/09 na původní rozsah zakázky za cenu 6.988.628 Kč bez DPH.

Již v průběhu výběrového řízení žalobce zjistil, že rozsah zakázky není v zadávací dokumentaci úplný, neboť výkaz výměr nezahrnuje nutné demoliční a bourací práce. Výkaz výměr byl projektantem upraven a dne 24. 6. 2009 zaslán žalobci. Na základě upraveného výkazu výměr byl dne 10. 8. 2009 uzavřen se zhotovitelem dodatek č. 1 ke smlouvě, kde byly položky oceněny jako vícepráce na 1.831.284,40 Kč bez DPH, tj. 26 % původní zakázky. Následně byla cena navýšena ještě dodatkem č. 2 ze dne 20. 10. 2009 o 254.809,70 Kč bez DPH z důvodu změny technického řešení komunikací podle technické dokumentace.

Rozhodnutím ministerstva ze dne 14. 8. 2009 byla žalobci poskytnuta dotace ve výši 7.870.000 Kč. Součástí tohoto rozhodnutí byly Podmínky poskytnutí dotace, v nichž ministerstvo v části I. vymezilo ty, jejichž porušení je závažným porušením rozpočtové kázně s postihem v podobě odvodu podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech (mj. v bodě 3 prokázání splnění termínu realizace akce, a to protokolem o předání a převzetí akce a návrhem na vydání kolaudačního souhlasu v termínu ukončení realizace, tj. do 31. 12. 2009). V části II. byly uvedeny podmínky, jejichž porušení je považováno za méně závažné porušení rozpočtové kázně

s postihem odvodu podle § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel (mj. v bodě 4 předložení podkladů pro finanční vypořádání dotace ministerstvu do 15. 2. 2010). Žalobce převzal dílo dne 30. 11. 2009, žádost o vydání kolaudačního souhlasu podal ve dnech 18. 3. 2010 a 22. 3. 2010. Podklady k finančnímu vypořádání akce žalobce doručil ministerstvu dne 24. 5. 2010.

Dne 23. 4. 2014 byl v protokole č. j. 1631692/14/3200-04704-804176 žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, k němuž se vyjádřil a dne 11. 7. 2014 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Dne 21. 8. 2014 správce daně vydal platební výměr č. 217/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 7.870.000 Kč spolu s penále ve výši 1 promile z této částky za každý den prodlení, a to od 18. 9. 2009. Platební výměr napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2015 bylo odvolání žalobce zamítnuto a platební výměr byl potvrzen.

Krajský soud se nejprve zabýval včasností žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 20. 3. 2015. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Poslední den lhůty tedy připadl na 20. 5. 2015 a v tento den žalobce žalobu podal. Žaloba byla tedy podána včas.

První žalobní bod – nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného - žalobce koncipoval pouze obecně a krajský soud jej neshledal důvodným, s výjimkou posouzení navýšení předmětu zakázka, jak bude uvedeno níže. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi ostatními námitkami žalobce a dostatečným způsobem objasnil důvody, jež ho k rozhodnutí vedly. Žalovaný v některých částech rozhodnutí odkazuje na odůvodnění správce daně, což je postup přípustný, neboť smyslem přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto lze v případech shody odkazovat na předchozí odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, byť se tento vyjadřuje k soudnímu přezkumu). Stejně tak neměl žalovaný povinnost vypořádat se s veškerými námitkami žalobce. V tomto směru lze přisvědčit žalovanému, že není třeba vyvracet každou vznesenou námitku, je-li proti námitkám stavěn vlastní ucelený argumentační systém, který je logicky a v právu rozumně vyložen tak, že podpora správnosti závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08). Takto lze postupovat zejména tehdy, kdy se námitky opakují či zčásti překrývají, jako tomu bylo v posuzované věci, kdy námitky žalobce jsou po celou dobu řízení prakticky totožné.

Pro posouzení žaloby je stěžejní sedmý žalobní bod – nesouhlas s posouzením porušení podmínek poskytnutí dotace jako porušení závažným způsobem. Podmínkou poskytnutí dotace bylo mj. prokázání splnění termínu realizace akce do 31. 12. 2009 protokolem o předání a převzetí akce a návrhem na vydání kolaudačního souhlasu (viz Podmínky poskytnutí dotace, část I., bod 3). Tuto podmínku však žalobce nesplnil, když dílo sice převzal již 30. 11. 2009, ale žádost o vydání kolaudačního souhlasu podal až ve dnech 18. 3. 2010 a 22. 3. 2010, tedy opožděně; pátý žalobní bod, tedy nesouhlas s nedodržením této podmínky, tak není důvodný. Podmínka byla sjednána jako jedna ze závazných podmínek a její porušení

mělo být sankcionováno odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, tzn. ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2008 č. j. 9 Afs 202/2007 – 68 judikoval, že „...*nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněným použitím prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu*“, ale „...*je nutné vycházet mimo jiné i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění*“. V rozsudku ze dne 27. 6. 2012 č. j. 5 Afs 8/2012 – 42 se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy příjemkyně dotace nedodržela závazné podmínky v dohodách, na jejichž základě jí byly dotace poskytnuty. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud správní orgány a krajský soud dovodily porušení povinnosti příjemkyně dotace z nepředložení dokladu o neexistujících nevyřízených závazcích vůči příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, pak v tomto případě výkon veřejné moci přesáhl hranice, ve kterých lze takovou moc aplikovat zdrženlivě a proporcionálně. Poukázal na to, že „...*nebylo zpochybněno dodržení účelu dotace, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutí dotace sloužilo*“. Dále v rozsudku ze dne 25. 6. 2008 č. j. 9 Afs 1/2008 – 45 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*uložení sankčního odvodu nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci, ale je třeba jej vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu. Klíčovou pro posouzení je skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu*“.

Ze shora citovaného vyplývá, že porušení podmínek dotace je nutno posuzovat s ohledem na dodržení účelu poskytnutí dotace, s tím, že jako závažné je možno považovat pouze takové porušení, kterým došlo k neoprávněnému nakládání s poskytnutými prostředky; nepostačí, že je jako závažné strany sjednaly v dotačních podmínkách. V posuzovaném případě žalobce sice porušil podmínku podat ve stanovené lhůtě návrh na vydání kolaudačního souhlasu, ale toto pochybení samo o sobě neodůvodňuje stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace, neboť účel poskytnutí dotace tím nebyl porušen. Dotace byla poskytnuta na výstavbu lokální infrastruktury. Pro dosažení účelu dotace je podstatné, zda infrastruktura byla či nebyla vybudována, o čemž svědčí převzetí díla žalobcem, a zda je možné její užívání, což podle § 122 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, lze na základě kolaudačního souhlasu, který stavební úřad vydá na žádost stavebníka. Žádost o kolaudační souhlas je tak sice předpokladem pro jeho vydání, sám o sobě však k splnění účelu poskytnuté dotace vést nemůže; lze si představit situaci, kdy žalobce včas převezme dílo s vadami, znemožňujícími jeho užívání, a včas podá žádost o kolaudační souhlas, který však není udělen – při striktně jazykovém výkladu posuzované podmínky by přesto dotační podmínky splnil, ačkoliv účelu dotace by dosaženo nebylo. Takový výklad je tedy neudržitelný. Podal-li žalobce žádost o kolaudační souhlas opožděně, aniž by tím byl zmařen účel poskytnuté dotace, není proto sama tato okolnost porušením dotačních podmínek závažným způsobem, sankcionovaný odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, tzn. v celé výši. Napadené rozhodnutí tak spočívá na nesprávném právním posouzení věci

Podle ustanovení § 82 odst. 2 ZVZ má zadavatel povinnost uzavřít smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče. Smyslem

tohoto ustanovení je zabránit případům, kdy by po ukončení výběrového řízení docházelo k ničím neomezeným změnám například v obsahu veřejné zakázky a v důsledku toho k navyšování ceny. Ustanovení souvisí s § 6 ZVZ příkazujícím zadavateli dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. V posuzovaném případě byla s vybraným uchazečem uzavřena smlouva o dílo, jež byla následně doplněna dvěma dodatky, čímž došlo k navýšení původní ceny zakázky o 26 %. Žalobce opakovaně tvrdil, že je nutné posoudit, zda se jedná o tzv. „vícepráce“, pro něž je dán zákonný limit 20 % původní zakázkové ceny, nebo zda se jedná o novou zakázku stavebních prací, na niž se vzhledem k ceně těchto prací zákon o veřejných zakázkách nevztahoval. Žalobce se přiklonil k závěru, že se jednalo o samostatnou zakázku, jež byla s ohledem na cenu zadána bez výběrového řízení. Žalovaný však dospěl k závěru opačnému, tedy že se jednalo o vícepráce a jejich nezahrnutím do původní nabídky se žalobce dopustil zvýhodnění vybraného uchazeče. Závěr žalovaného je však v tomto směru nepřezkoumatelný. Podobnou situací se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2012 č. j. 1 Afs 23/2012 – 102, ve kterém nastínil postup jejího řešení a pro ně relevantní skutkové okolnosti (srov. bod 41 odůvodnění citovaného rozsudku). Uvedl, že nelze vyloučit situace, kdy je třeba realizovat práce (dodávky, služby), jež nebyly předmětem původní zakázky a které tedy nebyly zadavatelem v podmínkách původní veřejné zakázky obsaženy. V takovém případě je podstatné posoudit, zda další práce nezbytné k naplnění účelu původní veřejné zakázky jsou oddělitelné či neoddělitelné od původní zakázky a zda jejich potřeba vznikla v důsledku objektivně nepředvídaných okolností. Za situace, kdy je potřeba dalších prací plně oddělitelná od původní zakázky, jedná se o zakázku novou, u které podle okolností musí následovat nové zadávací řízení. Pokud však potřeba dalších prací není oddělitelná od původní zakázky, musí být zjištěno, zda vznikla v důsledku objektivně nepředvídaných okolností a jedná se tak o vícepráce, nebo nikoliv. Žalovaný však tímto způsobem nepostupoval, povahou dalších prací se nezabýval a pouze stroze konstatoval, že dodatkem č. 1 byla v důsledku navýšení objemu původně předpokládaných prací zvýšena cena za plnění veřejné zakázky, čímž žalobce zvýhodnil vybraného uchazeče. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné.

Se shora uvedeným závěrem úzce souvisí posouzení důvodnosti druhého žalobního bodu – nesouhlas s porušením transparentnosti výběrového řízení, který bude možné posoudit až po vyřešení toho, zda se v daném případě jednalo o vícepráce ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. a) ZVZ či nikoli.

V šestém žalobním bodě žalobce namítal, že neporušil povinnost podat finanční vypořádání. Povinnost finančního vypořádání vyplývá z ustanovení § 14 odst. 11 a § 75 zákona o rozpočtových pravidlech, zásady a termíny finančního vypořádání jsou pak stanoveny vyhláškou č. 52/2008 Sb. Finanční vypořádání dotace je zcela zásadním dokumentem pro poskytovatele dotace, který mu umožňuje zjistit informace o stavu čerpání dotace, o výši skutečně použitých peněžních prostředků, případně o tom, zda má být nevyčerpaná část dotace vrácena do státního rozpočtu. Zmíněnou vyhláškou je termín podání finančního vypořádání stanoven na 15. 2. následujícího rozpočtového roku, v posuzovaném případě tedy do 15. 2. 2010. Žalobce finanční vypořádání doručil ministerstvu dne 24. 5. 2010, tedy v relativně krátké době po stanoveném termínu. Toto podání finančního vypořádání,

byť opožděné, však nelze považovat za porušení rozpočtové kázně, neboť opačný přístup by byl podle výše citované judikatury ryze formalistický. Finanční vypořádání směřuje k tomu, aby poskytovatel dotace získal úplný přehled o stavu dotace a provedl kontrolu. Tento účel byl v daném případě naplněn, když ministerstvo, jakožto poskytovatel dotace, mělo finanční vypořádání k dispozici, byť zhruba o tři měsíce později. Odlišně by bylo třeba posuzovat situaci, kdy by žalobce finanční vypořádání neprovedl vůbec, případně několik let po stanoveném termínu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015 č. j. 6 Afs 138/2015 – 28).

Čtvrtý žalobní bod, v němž žalobce namítal překročení pravomoci správce daně, není důvodný. Ustanovení § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech svěřuje správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále finančním úřadům, které postupují podle daňového řádu. Cílem správy těchto odvodů je správné zjištění a stanovení a zabezpečení jejich úhrady (srov. § 1 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 2 odst. 3 daňového řádu). Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně mj. neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu. Je-li tedy úkolem finančního úřadu správně zjistit a stanovit odvody za porušení rozpočtové kázně, musí být nezbytně nutně oprávněny i k posouzení toho, zda k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoli. V daném případě tedy správce daně mohl (a musel) pro učinění závěru o porušení rozpočtové kázně posoudit i to, zda žalobce porušil své povinnosti podmiňující poskytnutí dotace, či nikoli.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. jako nezákonné zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení; právními závěry je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a dále právním zastoupením, a to za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání) po 3.100 Kč a třikrát režijní paušál po 300 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění]. Dále je nákladem žalobce cestovné za cestu ze sídla zástupce žalobce do sídla soudu a zpět, celkem ujeté 2x52 km (podle www.mapy.cz) osobním vozem Subaru Outback 2.0D, reg. zn. X, o průměrné spotřebě 6,6 l na 100 km motorové nafty, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 3,90 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 28,60 Kč za 1 litr nafty, a dále náhrada za ztrátu času v rozsahu 2x2 půlhodiny (podle www.mapy.cz) ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu, celkem tedy 1.002 Kč; a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku, celkem tedy 16.554 Kč. Krajský soud neshledal důvod pro navýšení odměny na trojnásobek, jak zástupce žalobce požadoval podle § 12 odst. 1 vyhlášky, neboť ze spisu nevyplývalo, že by úkony právní služby byly časově náročné, resp. náročnější, než je u těchto úkonů běžné, a zástupce žalobce žádné okolnosti, ze kterých by zvýšená časová náročnost vyplývala, neuvedl.

Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného. Podle ustanovení § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití

ustanovení § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 12. července 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu